

Yoeri's levensreis

Mijn verhaal

Yoeri's levensreis

Mijn verhaal

Yoeri van Kooten

Schrijver: Yoeri van Kooten
ISBN: 9789402163926
© 2017, Yoeri van Kooten
Eerste druk

Inhoud

Inhoud	5
Voorwoord	7
Het ontstaan van Yoeri	8
Eén leven vol vreugde	9
Het begin	10
Mijn moeder	11
Zorg, deel I	13
Zorg, deel II	17
De vervlogen dagen	19
Oma	23
De school	24
Volwassen	26
Zestig jaar rupsje nooit genoeg	28
Gelukkig en gelukkig zijn	30
Muziek	32
Dingen	34
De rommel	37
De afvallige	40
De sporen	43
Simone Kleinsma	45
Een spinnenweb van dagen	47
Verwende kwast	49
De dood	50
Ciske	51
Het gereedschap	53
Thuis	55
De tandarts	56
De persoonlijke schoonheid	57
Rellen en discriminatie	60
Flowerpower	62
De zwaan	64
Lucky letters	65
Vertrouwen	66
Jong	67
Vertrek	69
Politie	70

Hartstocht	76
The ocean	77
De opening	80
Trouwen	82
Auto	84
'Ik weet het niet'-virus	85
Slim	87
Beroemdheid	89
Journalistiek	90
Public relations	92
John Wouters	93
De DJ	94
Leven	95

Voorwoord

De levensreis die ik gemaakt heb verteld het verhaal over mijzelf.

Mijn leven met ups en downs en het overleven van niet-aardse dingen die ik mee heb gemaakt. Met niet-aards bedoel ik de dingen die vreselijk voor mij zijn geweest, niet menselijk. Je wordt soms in je leven geconfronteerd met dingen die je echt wilt begrijpen, maar dat je het gewoon niet over je hart kan krijgen om het te begrijpen. Verder heb ik nog een aantal, zeg maar gerust hele leuke momenten beleefd.

Ik ben er zelf echt trots op dat ik ben wie ik ben en neem je graag mee op mijn reis naar alle mooie en minder mooie dingen van mijn leven. Mijn verhaal gaat niet zomaar over geboorte en leven in één, er komt van alles in voor! Van een lach tot een traan, van vreugde tot emotie en extreme vrolijkheid. Maak kennis met de persoon: Yoeri van Kooten!

Het ontstaan van Yoeri

Ik zit te denken aan het moment dat ik nog niet was geboren. Eén zaadje en één eitje, moest dat ei door de baarmoeder geklopt worden? Het is niet te beschrijven. Bescheiden hoe ik was, het zaadje dat door de baarmoeder gaat en zich vermenigvuldigde met het eitje. En het bleek dat dat een mens kon worden.

Het lijkt wel een biologie-les, maar gelukkig wisten de artsen daar meer vanaf. Ik beklaag me soms over mijzelf en ben in strijd met hoe ik mijzelf kan zijn. Het besef dat ik anderen mensen kan kwetsen in mijn onwetendheid en later ineens het besef krijg dat mijn woorden bij die mensen soms als een mokerslag binnen kunnen komen.

Terug in het ziekenhuis. Het biologische ziekenhuis van het zaadje en het eitje. Ineens was de sport der wielrennen geboren. Het zaadje dat het eerste bij het eitje was had gewonnen. Daar was ik bijna! Ik hoorde mijn moeder nog net niet puffen bij de bevalling. Ik wilde geboren worden, ik was er klaar voor. Mijn leven was bijna een feit. Maar ineens kon ik niet uit mijn moedersbuik komen. Wat was er aan de hand? Ik zat ondersteboven in de baarmoeder. Mijn moeder persen en persen, de keizer van Rome moest er aan te pas komen. Nou ja, niet echt natuurlijk. Maar statistisch gezien en medisch gezien was het wel zo, het was een manier om ter wereld te komen. De keizersnede: ook wel de keizer van Rome genoemd in mijn denkwereld.

Terug naar het laatste gedeelte van de bevalling. Om 17:38 uur was ik dan eindelijk geboren. Het zou voor mij best zwaar worden, het bleek al snel dat ik gehandicapt was. Ik zit al mijn hele leven in een handrolstoel. Ik noem het zelf beperkt in wat ik doe en kan.

De dokters vonden van alles. Zo waren bijvoorbeeld mijn longen nog niet volgroeid en kon ik niet slikken, maar na de eerste dag begon ik zelfstandig te ademen. En ik was drie maanden te vroeg geboren, op 9 september. Daarnaast had men later de diagnose autisme vastgesteld. Hier moest ik naar handelen voor de rest van mijn leven. Al voel ik dat niet zo. Het is voor mij leven en laten leven. Net als dat je weet dat je op de wereld komt, ga je ook weer een keer naar de hemel op aarde. En soms op zware momenten, klinkt dat als muziek in de oren.

Een leven vol vreugde

Ik neem muziek altijd met mij mee. Muziek heeft mij ook door de meest moeilijke situaties gesleept. Het geeft mij elke dag adem muziek uit de jaren zestig en zeventig. Vooral jazz, soul en blues zijn mijn favoriet, al vanaf toen ik heel klein was. Het is mijn uitlaatklep.

Verder hou ik van Vlaamse tv-series. Vooral de Vlaamse humor is super, want de zinsopbouw is heel goed. Het Vlaams is mijn toekomst met de humor in het leven. En over humor gesproken. Het beloofde altijd al vrolijk te worden in mijn leven. Nou ja, altijd? Ik heb ook wel nare, verdrietige momenten meegemaakt. Maar mijn insteek is altijd om zelf iets van het leven te maken. Het is tenslotte altijd feest, je moet alleen zelf de slingers ophangen. Zo denk ik erover.

Wat ik aan mensen wil meegeven: 'Je kan beter schuldig voelen over wat je niet gedaan hebt, dan wat je wel gedaan hebt'. Want wat je wel gedaan hebt, heb je:

1. naar eer en geweten gedaan. Je hebt voor jezelf het juiste besluit genomen;
2. je hebt het al gedaan. Dus wat heeft het voor zin er langer bij stil te staan?

Mensen zijn te gauw kritisch vind ik. Mensen houden elkaar in de gaten. Jaloezie en angst zijn een slechte raadgever. Dat heb ik ook moeten leren. Desondanks heb ik een leven dat mij toe lacht. Eén leven vol vreugde.

Het begin

In 1990, toen ik twee en een half jaar was, kreeg ik mijn eerste rolstoel. Dat was een handrolstoel. Niet wetende dat ik later werd gevraagd of ik wel in een handrolstoel zou passen. Mensen die er al die jaren niets vanaf wisten. Mensen vonden mij een zelig jongetje en wilde mij altijd helpen. Waarop mijn moeder tegen mij zei: 'Ja, nu ben je een schattig klein jongetje, maar straks ben je een puber met een puistenkop en helpt niemand je zomaar meer. Omdat ze of geen tijd, zin of iets anders te doen hebben, dus doe het maar zelf.' Ik vroeg aan mijn moeder: 'Maar mama', zo klein als ik was, 'waarom kun jij dat niet doen? Jij doet alles veel sneller.' Mijn moeder zei: 'Als je moet wachten tot iedereen je helpt, dan kun je lang wachten. Dus doe maar zoveel mogelijk zelf. Daar heb je later profijt van.'

Ik begreep eigenlijk vrij snel dat als ik meer de regie zou overnemen, dat ik in mijn leven dan spontaner zou worden. Vanaf dat moment was ik zelfstandig en ook vastberaden. Ik wilde het maken in mijn leven. Mijn moeder heeft mij zo vastberaden gemaakt. Ze heeft mij al die 28 jaar gesteund. Dankjewel lieve moeder. Ik draag je wijsheden altijd met me mee.